

ZALÁN TIBOR

AnyÁtokföldje

avagy

1. A GÖRÉNY ÉJCAKÁJA

avagy

2. HOL VAN MANN TAMÁS

1992

Hangok

HIÉNÁS BENDEGÚZ, földigénylő
 GRÓF BOLOND, mániákus földosztó
 BOROS KUND, süllyesztő
 D.J. McBECAPY, író, vagy csak ezt állítja
 magáról
 KIHÚZÓS DÁNIEL, dramaturg, vagy
 csak ezt állítja magáról
 LIHEGŐ JÓNÁS, hírnök
 FEDÁK SÁMUEL, hermafrodita, címerről
 leszédült
 KOLOMBOSZ, felfedező

JÓTÁLLÓ, parasztpárti vezérhadász
 LASSÚ ANTOÁN, nemzeti kegyosztó
 és hegyosztó
 VÖRÖS CSEPEL, kéjhölgy számmal
 MANN TAMÁS, pirospozsgás fiatalasszony
 Makóról
 AJTÓNÁLLÓ
 JÓTÁLLÓ
 ÚTONÁLLÓ
 PISÁLLÓ

Történik állandóan — csak más szereplőkkel

*Mindvégig cimbalomzene, egyszer Rácz Aladárul, másszor Fábian Mártául, harmadszor
 és sokszor abonyi Súki cigányul szól*

LIHEGŐ JÓNÁS: Gazda, nagy hír van,
 gazda. Felszabadult a...

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Mi szabadult fel, te
 kelekótya?

LIHEGŐ JÓNÁS: Hát mi szabadult fel,
 gazda? Hát felszabadult, gazda, hát az.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Beszélj értelmesen,
 ebadta, mert kivágatom a nyelvemet.

LIHEGŐ JÓNÁS: Az mindjárt más. Akkor
 beszélék értelmesen, gazda. Felszabadult a
 zsebkendő.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Na ja. És miféle
 zsebkendő szabadult fel, halljam, bitangja!

LIHEGŐ JÓNÁS: Ejnye, hát miféle zsebkendő.
 Hiszen tudja azt jól, gazda, hát

a zsebkendő, amire annyit várni tetszett a
 gazdának.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Csak nem?

LIHEGŐ JÓNÁS: Csak de.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: A'mmás. Akkor
 add ide hamar a szűrömet.

LIHEGŐ JÓNÁS: A szűrét már kitettük,
 gazda, ki innen egyszer.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Hagyjuk a múltat!
 Lássuk a jelent. Azt mondtad, felszabadult,
 nem?

LIHEGŐ JÓNÁS: Hát azt én. Lehet vissza-
 igényelni.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: A zsebkendőt.

LIHEGŐ JÓNÁS: Na, ja. Menjünk, vagy ne menjünk, ez itt problema. Na, akkor mit adjak, gazda, ha szűr nincsen?

HIÉNÁS BENEDEGÚZ: Add vissza a becsületemet!

LIHEGŐ JÓNÁS: Mindig izél. Hogy adjam én vissza a maga becsületét? Mi vagyok én?

HIÉNÁS BENEDEGÚZ: Te vagy a sajtó.

LIHEGŐ JÓNÁS: És akkor mi van? Most bezzeg jó vagyok, gazda, de amikor átmegek az utca másik oldalára, ahol a Mann Tamás lakik, akkor bezzeg mindjárt azt mondja a gazda, hogy kusti, hazaáruló, idegen, bérenc, vagy micsoda.

HIÉNÁS BENEDEGÚZ: Azt én. Na, adjál már valamit, ha már a szűrőmet kiraktátok.

LIHEGŐ JÓNÁS: Adok egy dolmányt.

HIÉNÁS BENEDEGÚZ: Van rajta poszomán?

LIHEGŐ JÓNÁS: A dolmányon? Hogy azon van-e rajta poszomán?

HIÉNÁS BENEDEGÚZ: Ja, azon. Van poszomán rajta, a dolmányon, vagy nincs rajta azon poszomán?

LIHEGŐ JÓNÁS: Ha a gazda akarná... tán még lehetne is a poszomán azon.

HIÉNÁS BENEDEGÚZ: Akarná. No, legyen, oszt amint van rajta poszomán, indulunk. Hej, de bitang is a mi életünk, Lihegő Jónás, édes gyermekem, utolsó haladékom.

LIHEGŐ JÓNÁS: Ezt nem értem kristálytisztn. Mit jelent az, hogy én a gazda utolsó haladéka?

HIÉNÁS BENEDEGÚZ: Neked ne a haladékon járjon az eszed, hanem a poszománon. A végén még kinyomom a szemedet és üzemi balesetnek adom el a dolgot. Induljunk, fiam, vár minket a földat.

(*Cimbalom.*)

D.J. McBECAPY: D.J. McBecapy vagyok, író. Én írtam ezt a darabot. Kiváló darab. Remélem, ezt önök is hamarosan észreveszik. Jó-jó, már hallom is, ahogy a rádió előtt sóhajtozni kezdenek, fintorogni, sőt, egyesek káromkodni, mármint kezdenek, hogy jön itt az író a nagy süket dumával, és elkezd itt magával monologizálni, hogy minek, teszik fel a tisztelt hallgatók a nagy kérdést, monologizál magában minek, fel-

teszik, bár, be kell valljam, nem is olyan nagy kérdés ez, amint azt gondolják. Mondom Önöknek, tisztelt hallgatóim, hogy ezt én is utálom, mint hallgató, ezt a monologizálást, vagy hívjuk csak monologizálásnak, de akárhogy hívhatjuk, én kultiválom, mint író. Mit mondjak? Az egyetlen értelmes és izgalmas szereplője én vagyok a darabjainknak. Hagynám ki a művemből, véreimből szakadott gyermekemből az élet sóját? Csak én tudok hangjátékomnak hőse lenni. Én vagyok a vak dió és a vak dióbél. Soroljam?

HIÉNÁS BENEDEGÚZ: Szabadna érdeklődnöm, mi a lófasz lesz az igénylésemmel, ha az író úr a műsoridőt monológózással megingt el...

KIHÚZÓS DÁNIEL: Ki ne mondja, jóember. Úgyis kihúzom. Nincs lófaszolás. Úgyis kihúzom. Nekem mindenképpen húznom kell. Valamit muszáj, érte végre? Kényszerhelyzet. Na. Ez a műsor a középhullámon, a nyugdíjasok délelőtti keretében fog elhangzani. Így is lesz vagy kétezerháromszázkilencvenöt reklamáló telefon, hogy az egyik női hangnak túl rövid volt a szoknyája. Hagyjuk az élővilág ótvaras farkát másra! Hagyjuk! Ne zajongjunk fölöslegesen. Mindjárt folytatjuk. Csak sorban. Maga előtt még van itt egy és más. Meg másvalakik.

HIÉNÁS BENEDEGÚZ: Na ja. Egyésmás. Másvalakik. Nagy lila duma. Kivel van maga, apukám, na, ki vele, kivel jár tüntetni, és hova jár tüntetni, apukám, egy szavából mindent tudok, egy arcmozdulatából ki tudom húzni én is a lényegét, hogy kihez húz, maga nagy húzós, úgy itthagynom ezt a vacak kis hangjátékot, mint Krisztus a csizmadiát.

D.J. McBECAPY: Vargát... Ez annyira hülye, hogy már nem is kell a szerepét megírnom. Magától hülye. A deizmus prototípusa. Csak meg kell lökni, aztán évmilliókig eljár a hülyesége tengelyén. Olyan igazi... olyan ember... olyan mély...

LASSÚ ANTOÁN: Adjunk neki valamit. Mondjuk, nevezzük ki osztársasági megbízottnak.

D.J. McBECAPY: De, ámbátor, egészen hülye. Nem problema?

LASSÚ ANTOÁN: Na és? A többi nem az? Most mi van itt? Most itt izé van? Hogy valaki hülye, akkor már izé? Na nem, honfitársaim, itt mindenki kap valamit, aki nekem megtetszik, vagy nekem utódom, vagy boldog ősom, rokonom, vagy ismerősöm, ésatöbbi a spalettán belül. Azon felül pedig nem adok senkinek, nem adok senkinek.

KIHÚZÓS DÁNIEL: Nem térhetnék vissza konkrétan a darabhoz? Ha időlegesen is... Hogy a szereplők a szerepek megfelelő mondatait mondanák... átmenetileg, de nem definitíve, és főleg a demokratikus kereteket merőlegesen betartva...

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Csak akkor, ha kiderül, hogy maga kinek dolgozik.

KIHÚZÓS DÁNIEL: A Magyar Rádióknak.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Haha. Még hogy magyar! Kac-kac. Még hogy rádió. Vacognom és kacagnom kell. Ne legyen Hiénás Bendegúz a nevem, ha nem foglaljuk magunktól vissza ezt a kócerájt! Idő kérdése csak, és az idő mi vagyunk, és nekünk van időnk. A dicső múlt és a dicső jövő a miénk, spongya a hitvány jelenre, amelyben önök is közöttünk lehetnek. Időlegesen. Hiszen: ott dobogunk a kenyérben mi, a vízben mi, a tűzben mi, a földben mi, ott a nép lüktető szívében mi, mi, mi, mi, mi-mi-mi-dó, re-re-re-ti, ésatöbbi... Ott dobogunk és dadogunk és ez a fontos.

D.J. McBECAPY: Ez a Hiénás jó szereplő, nem?

KIHÚZÓS DÁNIEL: Nekem kicsit vastag.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Kac, kac, legyenek fogókúra-reklám a maga hülye kedvéért, mi? Nem ez itt a lényeg, édes uraim, a lényeg az, hogy maguk itt, két értelmiségiek, itt jönnek és vannak kibaszni a nép egyszerű fiaival, de nem fog az menni, mert a szemünk úgy kinyílik, mint nyáron a rezedá a szeretőm muskátlis ablakában, na szóval, nekem itt ne jöjjön a körméretemmel, meg minden, különben is ön egy hiéna, aki az író úr emlőjén élésködik.

D.J. McBECAPY: Hm. Talán az emlőmet most hagyja másra. Mit is akar maga?

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Zsebkendőt, aranyom, a zsebkendőt.

D.J. McBECAPY: Aha. Behozom ide magának, ebbe a jelenetbe a Gróf Bolondot. Oké? Az talán megnyugtatja.

GRÓF BOLOND: Tulajdonképpen, miért ne? Egy írónak néhány évtizednyi tévedés végül is — smafu. Jövök kérem, adom kérem, kinek kell föld, mennyi föld kell, milyen föld kell, hol kell kérem, és miért?

LASSÚ ANTOÁN: Lassan a testtel. A föld én vagyok.

KIHÚZÓS DÁNIEL: Lassú Antoán, még nem ön következik. Ámbátor biztosan igaz van. Mégsem ön következik. Ha mégis ön következne, úgy a passzusát dramaturgiai hivatásomnál fogva azonnal kihúzom.

LASSÚ ANTOÁN: Nagyon jó a humora. Üljek itt egész felvétel alatt, egyetlen rohadt kegyet vagy hegyet ne osszak ki, aztán egy kötőszóért üljek itt egész délután. Kizsákmányolás, Misztér Marx és madám Lenin, miegymás.

GRÓF BOLOND: És az én földem? Minden zálogba adott földemet szét akarom osztani. E nép történelmének szívében földosztóként akarok dobogni, ottan. Osztani akarok.

BOROS KUND: Oszlatni akarok, oszlatni. Egyébként ha kell, elsüllyesztem én a nép szívét, ne legyen a nevem Boros Kund, ha nem tudom megoldani, hogy elsüllyedjen még a nép heréje is...

D.J. McBECAPY: Szorri, kedveseim, nekem arányokat kell létrehoznom, ugye, megért-hetitek...

LASSÚ ANTOÁN: Érték én mindent, de legalább egy rohadt hegyet hadd osszak ki valakinek.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Nekem nem kell. Az én pörös számat nem fogjátok be egy vacak hegygel. Egyébként, milyen hegyről van szó?

LASSÚ ANTOÁN: Speciel most épp egy ceruzahegyem van fölőslégen.

GRÓF BOLOND: Na, tessék. Ilyenek miatt kell nekem egész nemzetem előtt szégyenkezniem. Jön itt a ceruzahegygel.

LASSÚ ANTOÁN: Ezt hagyták rám a tártárok.

HIÉNÁS BENEDEGÚZ: És amit a pucérájósod kapott tőled?

LASSÚ ANTOÁN: Demagógia. Az csak a Mount Everest volt.

HIÉNÁS BENEDEGÚZ: És amit a hátvakaród kapott?

LASSÚ ANTOÁN: Demagógia. Az csak az Alpok volt.

HIÉNÁS BENEDEGÚZ: És amit a szeretőd kapott?

LASSÚ ANTOÁN: Demagógia. Az csak egy pontos időben elhelyezett pofon volt, mert hadarni kezdett a jelenlétemben. Hadari beszéd, miegymás... át-hal-lá-sok... sok. Sokk... hal... kalács... kosár... megetetett nép... megszaporodott kenyér... megszaporodott hal...

GRÓF BOLOND: Legalább egy zsebre való földet hadd adjak ennek a derék hiénásnak.

LIHEGŐ JÓNÁS: El ne fogadja, gazda, nem látja, hogy csapda?

HIÉNÁS BENEDEGÚZ: Nem kell engem figyelmeztetni. Idejövet bevarrtam a zsebeimet, abba oszt teheti a gróf a bolond földjeit.

GRÓF BOLOND: Akkor legalább a csizmája talpát töltsse meg humuszos ingyentalajjammal, s attól kezdve vén Márkusnak fogom szólítani, megígérem, s azt fogom magának mondani, hogy állj elő, vén Márkus. És maga előáll, én meg fogom és elítélem, vén Márkus.

HIÉNÁS BENEDEGÚZ: Fogja a jófene összepiszkítani a román pamutzokniját a maga tehénszaros földjével. És tudja, kit szólítson vén Márkusnak, és kit állítson elő! Azok az idők már lejártak, sőt, emezek is, amikor csak úgy levénmárkusozni lehetett a becsületes dolgozó néptömegeket, gróf uram. Egyébirántás más terveim vannak nekem, uraim.

GRÓF BOLOND: Ha senkinek se adhatok földet, ha a nyakamon marad az a rengeteg vacak, tarackos föld, akkor hogyan leszek földosztó. Itt van ez a kurva sok zálogföld, amit még Árpád rokonom hagyott rám, hogy honnan buherálta össze, ne firtassuk, és a kutyának se kell. Mit, a kutyának se! Az Új Élet Termelőszövetkezet is kiröhögött. Azt mondták, adnak hozzá még hét-

százötven holdat, mert nekik mostantól mezőgazdasági japán hasigyártásra kell be rendezkedniük. Oda a magyar becsület, uraim, a becsület oda magyar.

LIHEGŐ JÓNÁS: Egye macska, gróf, na, szórjon ide egy keveset a szivarzsebembe.

GRÓF BOLOND: Nem az a fontos, fiam, hogy honnan jöttél, hanem, hogy hova megy a szivarzsebed. Itt van ni, kapsz még egy muskátlitövet is, ajándékba teljesen, ülted ki a szivarzsebedbe, majd meglátod, milyen illatod lesz halk árnyakkal babirkáló nyáriéji esteken. Megvesznek érted a féhérnépségek.

D.J. McBECAPY: Kicsit fel akarnám pörgetni a cselekményt, ha megengedik, csak az a probléma, hogy valahol leejtettem a fonalat, s azóta sem találom. Na, üsse kaviccs, vágjunk bele máshol.

(Cimbalom.)

LASSÚ ANTOÁN: Az első ajtónállómat kéretem.

AJTÓNÁLLÓ: Mi kéne, ha vóna, sógor?

LASSÚ ANTOÁN: Ne élj vissza azzal, hogy az unokaöcsém vagy, nem fejezted be az iskoládat, nem fejezted be az onanizálást tizenhat éves korod óta, nem fejezted be a körömrágást, a fikaturkálást, a... ne élj vissza velem, hogy az unokahúgom vagy...

AJTÓNÁLLÓ: Sok a szöveg, Lassú Antoán. Mi kell? Dalolj a jó rokonnak!

LASSÚ ANTOÁN: Kéretem Vörös a Csepelet.

JÓTÁLLÓ: Ez, ugye, tréfa?

LASSÚ ANTOÁN: Hogy a ti szóhasználatoikkal éljek, kérem majd törölni a hangjáték végleges változatából, lófasz és lófasz, s van itt még a fületek konstellációja...

KIHÚZÓS DÁNIEL: És miért kéne törölni? Ha már úgyszincs ebből a szerzőnek díj, apukám... akkor legalább — ami belefér... egykét nemi szerv, áktus, táktus, tráktus...

LASSÚ ANTOÁN: Tudja, a népharag. Jobb a béke. Úgyis a rádió ellen van hangolva minden ultrademokratikus újangolna... ha... Nem? Legutóbb is egy bemondó lemondta egy ilyen darabban a bemondást. Bemondta a lemondást.. a lemondó be-

mondó bementő lemondó. Mondta volt, keresztény kurzus, hogy amiatt. Valamit csak adhatnak neki ezért jutalmul... Mégiscsak a szép magyar keresztény erkölcsöket védte... találta védeni... szemben a parttalan és hontalan írócskával... Ne legyen Lassú Antoán a nevem, ha talán valami völgy-szerű hegyet nem kaphatna. Különben is, mondják a kárderlapok, párttitkár volt az ebadta valaha, azelőtt. Na és? Akkor meg úgy védte, hogy belülről bomlasztotta, mint az egyszeri összársági biztos Est megyében... de ne is firtassuk, no csak azért említém, hmm, hogy akkor talán hallott olyan szavakat... annak idején... s használt is... ilyen szavakat... satöbbi...

D.J. McBECAPY: Ezek részletkérdések, kedveseim. Más nézőpontból: nedveseim. Hogy ki, mikor. Mit *mondott le*. Lemondani egy dolog. Vizsgáljuk meg, no persze ne koncepció formában, hogy ki mit *mondott el*. Például. Na, ez egy más dolog.

LASSÚ ANTOÁN: S aki rosszat mondott, az nem fog kapni tőlem se kegyet, se hegyet. Ha csak nem utódom, boldog ősem, rokonom és ismerősem... sőm, pardon...

FEDÁK SÁMUEL: A Rózsadomb az hegy?

LASSÚ ANTOÁN: A Rózsadomb az kegy, drága Sáríká, de téged ki a fene kéretett ide? Most jössz itt, hogy kompromittálj? Ki kérte, hogy itt áj? Mars ki a folyosóra a helyedre.

D.J. McBECAPY: Én. Végső soron mégiscsak én vagyok az író, nemdebár? D.J. McBecapy, ismételném. Én kértem. Fedák Sámuel épp ide kell, röviden, persze. Kell drámai konfliktusokat elhelyezni a drámai konfliktusok helyén. Fedák Sáríka a mi világunk. A mi drámai konfliktusunk. Ilyen. Ilyen fedáksáris. Olyan fedáksáris, amelyet megérdemlünk. Külön-külön és valamennyien. Kint a folyosón, kirúgva, megtiporva, meggyalázva, megkoitúrozva... Ez egy ilyen fedáksámuel-sáris élet.

FEDÁK SÁMUEL: Mit mondtál, édesz? A mi virágunk? Most szkinhed vagyok, vagy nem vagyok szkinhed, édesz?

VÖRÖS CSEPEL: Buzi vagy, meg szadi vagy. Meg hermafrodita vagy.

FEDÁK SÁMUEL: Vörös Csepel nem belepofáz. Vörös Csepel most átfest. Nagy vörös buláról nagy rózsaszín...

KIHÚZÓS DÁNIEL: Nem kimondani... megérzékeltetni... nem érzékeltetni... kint a székház előtt épp érzékeltet a tömeg...

VÖRÖS CSEPEL: Jaj, miért is kellett nekem a címerrel lejönni...

FEDÁK SÁMUEL: Szela víta, majomVörös-királyCsepel, én kurva és hermafrodita, te kéjhölgy számárral, nagy etvasz mind a kettő, aranyom, engem már Ady Endre is megkoitált...

VÖRÖS CSEPEL: Ne használj idegen szavakat! Az idegen szavak engem megrémítettek. Én jó kis kéjhölgy vagyok, engem nem érdekel, csak idegen szavakat ne toljanak a számba, ugye, jó magyart toljanak a számba, legfeljebb mongolt, maradok tisztelettel Vörös Csepel, vezetem a harcot. Apropos. Ezt az Ady Bélát véletlenül sem ismerem. És te véletlenül bár, de nem találnád ismerni azt a pirospozsgás fiatalasszonyt, aki ím, felénk közelg?

FEDÁK SÁMUEL: Mann Tamás, Makóról. Nagyon kényes, azt állítgatja, jelzem, elég fiatal is hozzá, hogy neki varázshége van... Talántán Lassú Antoántól kapta...

VÖRÖS CSEPEL: Én meg azt hallottam, hogy nem is Mann Tamás, hanem valamilyen József ő, sőt a testvérei... és mind a többiek.

D.J. McBECAPY: Itt következik el a konfliktus. Retardációs cimbalomzene következik.

KIHÚZÓS DÁNIEL: Kérek enyhe vizet rá. Na, így már mindjárt más. Így már mindjárt szeretni fogják a...

DÓZSA JÓZSA: Izélünk itt a parasztpárttal? Hát magiknak már semmi se szent? Oztán jönnek a mea kulkák? Azt hiszik, csak felvizezett hangjátékkal él a paraszti osztály?

D.J. McBECAPY: Ki beszél itt a magukról?

DÓZSA JÓZSA: Na ja. Hagyja az én magomat másra, ha kérhetem. Ha eljön az idő, bekísértetem.

(Cimbalom.)

MANN TAMÁS: Addig jár a gyermeked hit az életre, arra, ami a legbizonytalanabb az életben, természetesen a *való* életre gondolkodok, amíg eltörik. A gyerekek minden reggel nyugodtan útnak indulnak. Az erdő fehér vagy fekete, sohase kell aludni. Nagyon helyesen tette Freud, hogy vizsgálódását kiterjesztette az álomra. Az álom azokon a határokon belül, amelyek között működik, minden jel szerint folyamatos, és a szervezetség nyomait viseli magán. Ólj, repülj sebesebben, szeress, amennyi csak tetszik. Tehát egy este, elalvás előtt, egyszerre csak egy elég különös mondatra figyeltem fel; olyan tisztán tagolt volt, hogy egyetlen szót sem lehetett megváltoztatni benne, de nem emlékszem semmiféle hangra, és úgy siklott a tudatomba, hogy nyoma sem volt rajta semmilyen eseménynek, amellyel, legalábbis tudatom tanúsága szerint, kapcsolatban voltam abban a pillanatban. Sajnos, már majdnem elfelejtettem, de valahogy így hangzott: „Egy embert kettészelt az ablak.”

(*Cimbalom.*)

D.J. McBECAPY: Ez a Mann Tamás remek fogás. Okos, bölcs, pirospozsgás és fiatalasszony Makóról. Hozza a filozófia és a költészet új színeit. Kell egy ilyen minden hangjátékba. Na.

KIHÚZÓS DÁNIEL: Én inkább zavarosnak ítélem a szerepét.

BOROS KUND: Egy szavatokba kerül, elszüllyesztem a hölgyet. Nálam van az elszüllyesztő könyvjelző kulcsa. Csak beleteszem a könyvbe és elszüllyed ez a Mann Tamás, mintha sohase nem is lett volna. A skinheadek nem vernek ok nélkül. Nap-tévé, november 17. Értettük?

LASSÚ ANTOÁN: Az előbb már megpróbáltam hívni Vörös Csepelt. Ne félre!

JÓTÁLLÓ: Ahhoz nekem jót kell állni előbb. Munkaköri kötelesség.

LASSÚ ANTOÁN: Talán nem állsz jót érttem?

JÓTÁLLÓ: Magamért jót, magamért nem jót, szőr. Önért mindent, szőr. Éljen a szőr. De nem engedném be, mégse... ez a Vörös Csepel nagyon kiszámíthatatlan...

D.J. McBECAPY: Be kell pedig engedni, így nem tudom a konfliktust behelyezni a szövetségbe.

JÓTÁLLÓ: És a szamarát is behozhatja?

LASSÚ ANTOÁN: Hát hozza, ha csak úgy nem. Hozza bátran, Pekingtől Kínáig szamarakkal járnak a Vörös Csepel.

DÓZSA JÓZSA: És az én talpasaimat mikor fogja kedves Lassú Antoán kegyosztó és hegyosztó fogadni végre?

LASSÚ ANTOÁN: Majd ha feldobták a talpasaid a talpukat. Hehe. Ne siргess. Már a múlt évben is találkoztam egy egyénnel a néptömegből. Olyan, emberforma volt. Vagy tán egészen az. Vagy tán egészen mégse. Azt is megbántam. Panaszkodott, hogy sajog a tyúkszeme. Meg a bal heréje lejjebb eresztődött valami okból. Ilyenek.

JÓTÁLLÓ: Most jöjjön, vagy ne jöjjön?

LASSÚ ANTOÁN: Jöjjön, de csak ne túl nagyon. Engem terhel a túl sok köznépi tarha. Ajtónálló!

AJTÓNÁLLÓ: Igen, na, mi van?

LASSÚ ANTOÁN: Tárd szélesre kegyesen és hegyesen az ajtinkat, hadd lépjen be rajta Vörös Csepel a szamarával. És ne pofátlankodjál, jó rokon, mert kivágatom a címert a zászlódból.

ÚTONÁLLÓ: Csókolom.

LASSÚ ANTOÁN: Ez pedig kicsoda? Ez a Vörös Csepel?

AJTÓNÁLLÓ: Ez az útonálló.

LASSÚ ANTOÁN: Akkor miért nem ott áll?

ÚTONÁLLÓ: A mi kis országunk a történelem országútján áll, akárhol állok, úton állok, útonállok, jönnek a szlovákok, jönnek a szerbákok, jönnek a cserpákok, jönnek a tирpákok, jönnek a pupákok, jönnek a...

LASSÚ ANTOÁN: Derék nép vagy, útonálló, kapsz tőlem egy hegyet, állj ki a tetejére, lobogjon a hajad, most látom, kopasz vagy, akkor ne állj ki a hegy tetejére, ne-hogy lobogjon, mert ha lobog, és közben észreveszik, hogy kopasz vagy, kiröhögnek édes fiam. Kopasz ember már ne lobogjon, ha egy mód van rá. Most pedig menj békén, Pekingtől Kínáig én fogom képviselni a gondjaidat.

AJTÓNÁLLÓ: Na, takarodj már kifelé, csürhe!

ÚTONÁLLÓ: De hát én még nem mondtam el...

JÓTÁLLÓ: Nem állok jól magamért, ha nem takarodol kifelé... te nép!

PISÁLLÓ: Csókolom.

LASSÚ ANTOÁN: Ez pedig kifene csoda? Csak nem a Vörös Csepel?

AJTÓNÁLLÓ: Ez a pisálló.

LASSÚ ANTOÁN: Na, derék. Aztán mit pisálsz és hogy pisálsz fiacskám, te néptömög?

PISÁLLÓ *(énekel)*:

*Itt is piss, állok,
ott is piss, állok,
szép ez az ország,
jó ez az ország,
mély ez az árok,
állok, piss, állok,
állok és várok,
várok, piss, állok,
szép ez az ország,
mély ez az árok,
jó ez az ország,
én csak piss, állok,
én csak piss, állok,
te csak a piss áll vagy,
én csak meg piss vagy,
te csak az állok,
ide piss,
oda piss,
ide áll,
oda áll,
ki piss, áll,
mi piss, áll,
a világ,
piss, piss, áll...*

LASSÚ ANTOÁN: Jól van, fiam, kapsz tőlem te is egy hegyet. Oda felállj, onnan le piss, onnan le állj, onnan fel piss, onnan le állj, onnan, az ég szerelmére, ne összevissza pisállj. Szél ellen soha, se balszél ellen, se jobbszél ellen, közép ellen pisállhatsz, de lecsavarom akkor egyből a bögyörödöt.

JÓTÁLLÓ: Annyi szűzmária, hogy érte a nép nyelvét az Antoán. Nem véletlenül, nem is életlenül, nem is keletlenül, nem is nyugatlanul, nem nyugtalanul s nem jogtalanul...

LASSÚ ANTOÁN: Van-e még odakint valaki?

AJTÓNÁLLÓ: Egy világutazó van odakint.

LASSÚ ANTOÁN: Kérem, akarok vele pár szót a világutazásról váltani.

D.J. McBECAPY: Nem unalmas ez már egy kicsit?

KIHÚZÓS DÁNIEL: Egy kicsit nagyon. Hol a megígért konfliktus? Mindenki csak pofázik, csak pofázik, konfliktus meg sehol.

DÓZSA JÓZSA: Tiltakozom, hogy a talpasmim jogos követeléseit elvetik.

LASSÚ ANTOÁN: Vegyetek példát rólunk, vessetek el ti is végre, a franc egye már meg, lassan itt a december és még mindig nem vetettétek el a csemegeuborkát, mikor akartok aratni, embertársaim? Mivel egyem a pacalpörköltömet, magor véreim? Ez hát a hála, hogy nem vettek, csak arattok?

DÓZSA JÓZSA: Majd arat a nép, bitangok, de gépfegyverrel meg Molotov-koktéllal, és benneteket fog learatni...

LASSÚ ANTOÁN: Igen? Ajtónálló! Eredj haza, fiam, és mondd meg a feleségemnek, ne vigye vissza a borosüvegeket a boltba, hamarosan jó ára lesz a piacon... *(Súgva.)* Parancsba adom neki, kezdje meg a szomszédoktól az üres üvegek felvásárlását, a legnagyobb titoktartás mellett...

KOLOMBOSZ: Bejöttem.

LASSÚ ANTOÁN: Azt látni találok, sőt vélem. Ki vagy és mit akarsz? Vörös Csepel vagy, vagy az ukrán maffia?

KOLOMBOSZ: Karó Kolombosz vagyok. Fel akarom fedezni Amerikát.

LASSÚ ANTOÁN: Pekingtől Kínáig bejártam a nagyvilágot, de sehol sem hallottam Amerikáról. Mi az az Amerika, gyermekem?

KOLOMBOSZ: Hát az olyan, mint kis hazánk, csak nagyobb.

LASSÚ ANTOÁN: Mennyivel?

KOLOMBOSZ: Ezt pontosan akkor tudom, majd megmondani, ha felfedezem.

LASSÚ ANTOÁN: Én nem bírom semmit a véletlenre. Vagy megmondod, mennyivel nagyobb, vagy nem engedem meg neked, hogy felfedezd.

KOLOMBOSZ: Inkább megmondom. Legalább annyival nagyobb, s még két kilohektár.

LASSÚ ANTOÁN: Ezt szeretem én, fiam, a tiszta beszédet. Kapsz tőlem egy hegyet.

KOLOMBOSZ: Felséges Antoánom, életem halálom kezdedhez antoállom, de nekem nem hegy kéne, hanem hajó.

LASSÚ ANTOÁN: Hajóm az nincs. Fölösleges, értettük? Azt építs te magadnak! Ha már mindenképpen hajókázni akarsz. Jó? Ne velem izélj itt hajó-ügyben. Hidd el, jó lesz az a hegy. Felmászol a tetejére, csak vigyázz, a pisálló le ne pisálljon, jól körül nézel, és amikor odaérsz Amerika partjaihoz, azt kiabálsz, Amerika, akkor én kijövök ide az erkélyre, kiállok, a néptömegekre lepisállok, és kikiálltom Amerikát. All az alku, Kolombosz fiam?

KOLOMBOSZ: Hát, akkor, ugye, hát hogyné állna.

BOROS KUND: Eredj, jó felfedező és ne félj, a skinheadek nem vernek ok nélkül, Naptévé, november 17. Megértettük? Hajódat, hegyedet bármikor elsüllyesztem, ha akarom.

KOLOMBOSZ: Köszönöm, derék vitéz, ha akarod, felfedezlek téged is.

BOROS KUND: Kuss, inkognitóban vagyok. Már csak az kéne, hogy felfedezz. Hogy fedezzen meg téged a lipicai kihaló csődör! Igazából Róbert Bácsinak hívnak és én nyitogatom a csukogató ajtaját. Psszt. Eredj és fedezd fel Amerikát, csak ne nagyon! És hagyj minket játszani szépen, itten, kisfiam, Kolombosz, itthon.

LASSÚ ANTOÁN: Kéretem végre Vörös Csepelt.

JÓTÁLLÓ: Sajnos lehetetlen. Az ajtónállót haza tetszett küldeni üresüvegeket felvásárolni. Nincs ki beengedje Vörös Csepelt.

LASSÚ ANTOÁN: Aha. Ez igaz is. Időnk van, ingyen van. Akkor itt el van napolva a mai nap. Fájront. Zavarjátok haza a számarával együtt.

(Cimbalom.)

MANN TAMÁS: Hely. Ahol senki. Idő próbálni nézni. Próbálni szólni. Milyen rövid. Milyen hosszú. Milyen korlátolt ha már nem korlátlan. Honnét a derengés. Nem most. Most jobban tudni. Jobban áltudni. De csak azt, hogy nincs: ki. Nem tudni honnét tudni hogy nincs: ki. Csak: be. Azt nem hogy hogyan el máshová. Máshová, ahol senki. Ahová ha egyszer oda vissza nincs. Ilyen nincs. Nincs más hely, csak ez. Csak ez, ahol senki. Ahová ha egyszer be, ki soha. Ha egyszer valahogyan be. Továbbtalanul. Innentelen itt. Ideúttalan itt. Innentelen ideúttalan itt. Áll. Nézd, a homályos térben végül is mint áll. A derengésben. Fényforrás ismeretlen. Szemben a lesütött szemmel. A hunyorgóval. A bámulóval. A hunyorgva bámuló szemmel. Derengés, fényforrás ismeretlen. Tudás-minimum. Nem semmi-tudás. A reményhez túl sok. De csak a pusztá minimum. A legpusztább minimum. Árny. Valaha fekvő. Mos: áll. Márminthogy: egy test? Igen. Mondd: egy test. Valahogyan áll. A derengő térben. Nincs benne jövő. Jaj, van, mégis.

(Cimbalom.)

D.J. McBECAPY: Mit mondtak. Olyan ez a Mann Tamás, mint a cukor. Hamarosan férjhez adom valami rendes szereplőhöz. Mondjuk, egy szegény molnárlegényhez.

KIHÚZÓS DÁNIEL: Nincs eddig beleírva ez a molnárlegény.

D.J. McBECAPY: Ha nincs, akkor hát nincs. Nincs, de lehetne. Gépelés kérdése az irodalom, a hangjáték-irodalom is. Érthető? Népmesei fordulat, kellemes hatás a hallgatásban, fölismerés, elismerés, miegymás. Hagyjuk már itten az illúziókat, az allúziókat, meg a történetet is, meg ezeket az ilyesmiket. A mű szavak sora, nem pedig valóság tartalom. Valóságalom. Válságalom.

KIHÚZÓS DÁNIEL: Az más. Akkor jöhet a molnárral a Mann Tamást elvetetni.

D.J. McBECAPY: Pardon és bocsánat, itt gépelési hiba volt. Nem jöhet a molnárral,

hanem lehet a molnárral. Szabadna ez a verzió elhangozni?

KIHÚZÓS DÁNIEL: Az más. Akkor lehet a molnárral a Mann Tamást elvetetni.

D.J. McBECAPY: Ez már így szöveg. Lec gó. Szöveg így. Tovább.

DÓZSA JÓZSA: Te ne Ámerikát fedezd fel, apukám, hanem a népet, az egyszerű nép problémáit, apukám, itten is találsz indiánokat, kipusztulóban... ha ki nem pusztultak már mind a bennszülöttek itten. Aztán oszt azokat.

BOROS KUND: Elsüllyesztem a maradék kultúrájukat, ha gondoljátok. Egykettőre el lesz süllyesztve, én minden kultúrát egyre, legfeljebb fél kettőre el tudok süllyeszteni. A maradékot leginkább. Tudhatnátok végre, a skinheadek nem vernek ok nélkül, naptévé november tizenhét. A liberálisok miatt leírva a dátum számmal is. Leírva az én számmal is. El én, süllyesztem el, ha kell.

DÓZSA JÓZSA: Ezek mi vagyunk, te negyedagyú. Az indiánok.

BOROS KUND: Ez se lehet előttem akadály. El vagyunk süllyesztve mind. Egy percmbe telik. Ne nem is. Bennünket föl süllyesztini fogom. Pardon, jó volt ez itt nyelvtanilag, itt az előbb, ez a bennünket elsüllyesztini fogom? Módszer, trükk, vagyok aki ami.

KOLOMBOSZ: Itt most nem erről van szó. Itt most a világkultúra kiterjesztéséről van szó. Amerika hatalmas nagy kontinens, azon terem a krumpli, amit még szintén fel kell fedeznünk. Jó, nagy, amerikai burgonya. Kis ország nagy érdeme a nagy amerikai burgonya. Krumpli egyenlő kultúra.

DÓZSA JÓZSA: És mi a fenét tudnánk mi kezdeni, ilyen kis ország, a nagy amerikai burgonyával?

LIHEGŐ JÓNÁS: Húzódjunk csak itten közelebb, gazda. Nem kéne ámerikát is visszaigényelnünk? Amíg valaki az aktákban utána nem néz, hogy nem a magáé volt.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Előbb a zsebkendő, te marha. Utána lehet az az Amerika, ha már annyira akarnád.

BOROS KUND: Egy szavukba kerül, máris eltüntettem Ámerika összes vonatkozó dokumentumát a kőkorszakig visszamenően, sőt még tovább is. El én, a szűzmáriás bitang mindenit nekije.

KOLOMBOSZ: Akkor most fölfedezzem, vagy ne fedezzem föl azt a kib...?

FEDÁK SÁMUEL: Inkább engemet fedezél, de üstöllést, derék ugori katoná.

KOLOMBOSZ: Fatális tévedés. Én lisszaboni felfedező vagyok, kérem, s még öntől sem venném jó néven a vérbajt.

FEDÁK SÁMUEL: Hát ezért szédültem én le a címerről, hogy itt jön a gyanúsítgatás elő személyemmel kapcsolatban? A hermafrodita nem buzi, hanem életpozíció. Ühüm. Imádom, amikor fedeznek. Fedezz, derék Kolombosz, drága gyermek, és ne izélj itt nekem azzal a marha nagy Ámerikával. Izélj velem.

KOLOMBOSZ: Lám, mivé fajul a nagy eszme. Ámerika nem lesz fölfedezve.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Ha nem, nem. No, akkor nem. Nómen eszt ő nem.

FEDÁK SÁMUEL: A legszebb éjszakám mégiscsak a görénnyel volt, vala. Nagy test, nagy élvezet, bűz, rettentő hajladozó farok, vérszag a szájból, alvadt vér a gyomorból felbűfögve a számba ki, erős karmok, a prém szar- és pézsmaszaga, megfojtott csirkék üveges tekintete az éjszakai ég.

DÓZSA JÓZSA: A' kurrvája.

FEDÁK SÁMUEL: Engemet Ady Dezső is megkoittált.

KOLOMBOSZ: Na, rendben, akkor nem fedezem fel Ámerikát.

LASSÚ ANTOÁN: Én barátom Kínától Pe-kingig nem láttam még felfedezni senki által Ámerikát. Na. Akkor meg most mit jövünk mi itt elő azzal, hogy majd mi, na ja, majd mi fölfedezük.

VÖRÖS CSEPEL: Énnekem tetszik az idea.

FEDÁK SÁMUEL: Noked minden tetszik, édesem, ami nagy és vörös. Ami befogja azt a buta pörös szadat.

VÖRÖS CSEPEL: Az ember úgy, ahogy tud, él. Kedvenc szamaram életére esküszöm, nincs a termelésben vesztes, csak én. Vezess új utakra, Kolombosz.

FEDÁK SÁMUEL: Menj a fenébe, cunci-mókus, hagyd ezt a derék ifjat fölfedezni Ámerikát.

HIÉNÁS BENEDEGÚZ: No, ez rendben is lenne. De nekem kihez kell fordulnom az ügyemben? Itt most mindenki csak a nyugatról beszél.

GRÓF BOLOND: No, kell a föld, vagy nem kell a föld, nem fogok én itt lamentálni, köll a föld, vagy nem kell a föld. Megharagszom, nem adom, marad a zálog.

HIÉNÁS BENEDEGÚZ: Nekem...

LASSÚ ANTOÁN: Gazda, csak óvatosan...

HIÉNÁS BENEDEGÚZ: Nekem a zsebkendő köll.

GRÓF BOLOND: Hinnie.

LASSÚ ANTOÁN: Hennyá.

DÓZSA JÓZSA: Unnya.

KIHÚZÓS DÁNIEL: Ennyi. Ide teszünk egy kis visszhangos cimbalmot. No nem sokat, csak annyit, hogy a dolog ne csúsztassa a dolgot negyvenhárom percen túli dologig.

(Cimbalom.)

MANN TAMÁS: Mert végre is, van-e száználmasabb látvány, mint az Élet, ha a Művészetel kísérletezik? Mi, művészek, senkit sem vetünk meg olyan mélyen, mint a műkedvelőt, mint az élet emberét, aki azt hiszi, hogy ráadásul, ha úgy adódik, művész is lehet. Mondhatom, a megvetésnek ez a fajtája személyes élményeim közé tartozik. Most kellene, hogy jöjjön valaki! Kellene, hogy ő észrevegye, hogy elmentem, hogy titokban utánam jöjjön, kezét a vállamra tegye, és így szóljon: Jöjj be hozzám! Örültem szeretlek. De nem jött. Ilyesmi nem történik meg. Boldog vagyok, mert a szívem él. De mi volt a lelkemben azalatt, míg az lett belőlem, ami most? Dermetség, sivárság, jég. Szellem és Művészet!

(Cimbalom.)

D.J. McBECAPY: Nem tudom, megvilágosodott-e már a konfliktus? Hogy felhomályosult-e a tisztelt publikum. Aki még nem jött rá, mire megy ki itt a játszma, az már nem is fog, annyit megígérhetek. A hangjáték mégiscsak kísérlet a hangok függet-

lenítésére a kauzális eseménytorlódástól. Szív, gyöngy, göröngy. Ilyeneket persze lehetne mondani, szarra is lehet várat építeni, nem csak sziklára, a szavak szépsége annyit sem ér, mint a bőffenet, az álom, a vízió, az onirizáció törvényeit kell itt megragadni.

KIHÚZÓS DÁNIEL: Sok az *itt*. Egyáltalán, mit jelent az, hogy *itt*? Ki mit ért azon, hogy *itt*?

HIÉNÁS BENEDEGÚZ: *Itt* az a haza, a haladás, a föld, a vér, a vér szava, a faj szaga, a történelmi nagy-nagy fáj, *itt* én vagyok *itt*-hon és mindjárt előjövök a követeléssel is, ne reszketsetek.

GRÓF BOLOND: Az *itt* állapot. *Itt* vagyok én és ott vannak a zálogföldek. Világos. Az *itt* mindig az, ahol vagyok, az ott pedig az a hely, ahol a gazemberségeim vannak. *Itt* lenni, ott lenni, kenni.

LIHEGŐ JÓNÁS: *Itt* félned, ülnöd kell. A *jövőt* értem én.

FEDÁK SÁMUEL: Én nem csípem ezeket a kérdéseket. Nekem ezek a kérdések csipik a szememet. Tőlem csak azt szokták kérdezni, hol simogassanak. És én megmondom nekik, hol. *Itt*. Na, ez világos beszéd, és akkor ott nekemlátnak, azaz nem ott, hanem *itt*, ni — ugye szép, *itt*, ni, ugye szép... ahogy nekem látnak...

DÓZSA JÓZSA: Csókolom a dolgos kis kezeit, édes. Hát persze, hogy az *itt* nekem ezentúl a maga *ottja* lesz, talpasaim ha kis-kegyed ittjárt meglátják, ott helyben fulladnak bele a nyálukba.

KOLOMBOSZ: *Itt* nekem az, hogy Ámerika nincs felfedezve. Ott.

BOROS KUND: Nem kell ám mindig ez az uszítás, *itt*. Egyhamar el lesz innen tüntetve a felfedező elvtárs, ha jön *itt* örökké az Ámerikájával. Ki tartja vissza? Menjen, ha annyira akar. De már ne *itt* a nép vérén építgesse a hajóit egy ilyen kétes vállalkozáshoz!

LASSÚ ANTOÁN: Pekingtől Kínáig mindenki maga építi a hajóit, Kolombosz fiam. Nem jön *itt* tarhálni a pintákat meg a santamaríjákat. Nekem az *itt* éppen azt jelenti, hogy nem kapnak hajót a felfedezők. Hogyne, hogy aztán fogják és letördeljék Pinacúnynál a baráti testvérek tévékame-

rának a pirosra lemezelt csavart öntöttvas tévéállványait, én meg Kínától Pekingig magyarázhatom, hogy nem a csavart öntöttvas tévéállvány miatt van, hanem mert a pinacsúnyi duzzogó nem alkalmas a tengerjáró árbocok fregattok zavartalan átejtésére a földteke túloldalára. Józan megfontolás tárgya lenne ez az itt, itt van például az a kilencezer-háromszázötvenhat üveg, amit fölvasárolt az ajtónálló és a feleségem, amelyeket az ellenünk feltüzelődött néptömegeknek kettős áfa fölszámolásával adunk el a zűrzavargó napok beköszöntekor — itt.

VÖRÖS CSEPEL: *Itt* mindenki csak nagy szavakat beszél. Nekem zsiros kenyér az itt, toprongyos gyermekek, ez a mellőlem elmaradhatatlan szürke számár, sivár lakótelepek és gólyakelepek az udvari porolón, sikátorok és piscátorok, sör és sár, meló és csavargás, a szűz Mercike a pléboj címlapján, meg benne a Mercike a plébojban meg a Mercikében benne a boy, no ezt, meg azt a rengeteg sok nagy munkásöklöt, meg munkáságyat, meg -ágyéket, tettem amit tettem és tettem és tettem, vettem amit vehettem, a végére persze egész összeasztam, de itt én egy jót még sohase basztam.

KIHÚZÓS DÁNIEL: Sztornó. Írókám, kell örökké erre kifuttatni ezeket a nyomorult hangjátékokat?

VÖRÖS CSEPEL: Nekem így jó.

FEDÁK SÁMUEL: Persze, mert a szádba adja, amit óhajtanál bele, abba a kurva nagy vörös pofádba.

KIHÚZÓS DÁNIEL: Csöndet. Az író úrral van konzultálás.

D.J. McBECAPY: Ez kérem számomra nem esztétikai kérdés. Számomra nincs a szavaknak ilyesfajta értéke, minthogy esztétikai. Egyik szó olyan, mint a másik, a *leszarom* nem rendít meg jobban, mint a *szeretem*. A beszéd jelrendszer, szintagmák meg hangmagmák. Ha még sok ilyen duma jön, átviszem a jereváni rádióhoz ezt az egész hóbelebancot.

BOROS KUND: Na, csak vidd, haver, majd jól tőkön lőnek azok a vademberek — ott. Ne aggódj, van kapcsolat. Ám tudt az is, a skinheadek nem vernek ok nélkül, naptévé,

november 17. Neked az itt, édesem, legyen csak ott.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Na ja. Ha valaki, mi vagyunk itt-hon. Erős várunk nekünk a vé-rünk. Megértettük a felfogást?

KIHÚZÓS DÁNIEL: Nem szeretném, ha el-fajulnának itt a dolgok, kérem ragaszkodni a szövegkönyvhöz.

FEDÁK SÁMUEL: Itt az jön, hogy engem megkoitál az Ady Ernő...

DÓZSA JÓZSA: Engedje meg, hogy bemutatkozzam, Dózsa Józsa vagyok, született Ady Ernő, minimum huszonkilenc centiméter, unzóvájter, előljáró talpas. Önnek pont a legoké, kismagsád, talpaaim is itt állnak kint, mind fölesküszik az Ön itt-jére, édes, jönnek, ha én nem lennék elég.

FEDÁK SÁMUEL: Itt nem az jön, hogy ez a seggfej bemutatkozik, itt az jön, hogy engem Ady Elemér keményen megkoitál.

KIHÚZÓS DÁNIEL: Nyugalom, drága, itt van a szerző is, majd ő intézkedik, hogy valóban az jöjjön, aminek jönnie kell, leg-feljebb szerzői megkoitálásban részesedik ön.

VÖRÖS CSEPEL: Mit keres itt ez a hermafrodita közöttünk? Undorodom az elzsirosodott hasát látni.

FEDÁK SÁMUEL: Kac, kac, ha, ha, bezzeg a te szikkadt emlődön elragódott már a fél szocialista tábor, anyukám... a segged meg akkora, hogy ha ráülsz a szamaradra, két oldalt lelóg a földre. Megy Vörös Csepel szá-máron, földig ér a segge...

KOLOMBOSZ: Ízléstelen beszédek ezek. Mégiscsak fölfedezem nektek Amerikát, megyek, egy percig nem habozok tovább.

BOROS KUND: Figyellek, te kis intellektuál, veletek, Kolomboszokkal mindig a legtöbb baj van. De én úgy eltüntetlek, ha nem férsz a bőrdöbe, hogy még az osztársasági felnök se ismer rád. Nézze meg a zember, mit összenyugtalanokodik ez itten, aztán meg ha jönnek a retorziók, mindjárt fölfedezi Amerikát, de legalábbis az Amerika hangját. Csak még nem tudja, hogy én már elkészültem az amerikaihangjaelszívó készülékkel. Elszívom, de el ám, szív, szív, szív a gép, szív küldi hívesen a hívesre a szíves híveket.

GRÓF BOLOND: Én hajlandó vagyok Vörös Csepelt a nevemre venni. Kurva is, számára is van, hozzátesszük azt a pár ezer hold zálogos földet, ami nekem ugye, és teher és fölösleges, azt kiosztjuk a szamar talpasainak, mi ketten leszünk a jövő zenészei.

D.J. McBECAPY: Lám, a két Beethoven. Furcsa duett, ezek is csak nekem juthatnak az eszembe így, együtt. Van zseni lenni, én.

KIHÚZÓS DÁNIEL: Nem vagyunk még túl a műsoridőn? Nem kéne ezeknek itt tovább zenélniük. Lehetne ide valami befejező truváj?

LIHEGŐ JÓNÁS: Gazda, baj van gazda, ezek itt be akarják máris fejezni a hangjátékot, gazda, mi meg még nem intéztünk semmit.

D.J. McBECAPY: Az ám. Mit is kell intéznünk, Lihegő fiam?

LIHEGŐ JÓNÁS: Hát már csak tudja a gazda jól, miért jöttünk.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: A poszomán?

LIHEGŐ JÓNÁS: Hideg.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Tán a kárpótlási kegy? Vagy a biberális körmenetszés ügye?

LIHEGŐ JÓNÁS: Hideg, hideg. Gazda, ne kezdjen el koncentrálni, mert a kurva életbe nem jön rá a dolog nyitjára, ha mindent elkoncentrálni.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Megvan. A zsebkendő.

LIHEGŐ JÓNÁS: Aha. Csak óvatosan.

LASSÚ ANTOÁN: Szólásra nyílnék szájad, fiam, látom, ha nem lenne benne másfél kiló majonézes krumpli. Köpd ki vagy nyeld le, de ne tököljél, ha már idevett a fene.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Lenyeltem. Akarok valamit.

GRÓF BOLOND: Mondtam már, hogy adok neki földet. De csak itt izél. Kap földet.

LASSÚ ANTOÁN: Tőlem is kapsz hegyet. Piros ceruzahegyet, vagy sárga ceruzahegyet akarnál inkább?

HIÉNÁS BENDEGÚZ: A fenébe! Ha már annyira tukmálsz, add a Gelázs-hegyet, mely magasodik a zavaros folyó fölött.

LASSÚ ANTOÁN: Azt nem adom. Az disznósajt. Azon elrágódom én és a híveim.

KOLOMBOSZ: Megígérem, hogy ha fölfedezem Ámerikát, kapsz egy akkora, de akkora...

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Kuss, álmodozó! A világnak tettekre van szüksége. Oké? Ongori embörnek ongori tettekre.

LASSÚ ANTOÁN: Szép beszéd. Terjeszd föl magasságomba, hogy mit akarol, hívem Hiénás Bendegúz... gúz, sztyupid gúz, de ez most nem tartozik ide!

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Lehetne belesúgni a füledbe, főnök?

LASSÚ ANTOÁN: Lehetni lehetne, de ne nagyon. Cinkoskods, mi, kis poszománnyos hunczut. A macska rúgja meg a te poszománnyos oldaladat. No, mi kéni is ha vóna is?

LIHEGŐ JÓNÁS: Óvatosan, gazda, ez is nagy selyma, sőt sej, ma, de, nagy.

FEDÁK SÁMUEL: Nagynak van neki nagy, de hogy selymes is lenne! Olyan durva az, mint a posztó.

VÖRÖS CSEPEL: Posztó, te eszetlen kefégyár.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Na, amíg ezek itt izélnek, megmondanám neked, de nagyon ekszkluzíven, nekem a... *(Vad cimbalomhang.)*

LASSÚ ANTOÁN: Nem halloom jól!

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Megismételném. Nekem ekszkluzíve a... *(Vad cimbalomzene.)*

LASSÚ ANTOÁN: Ne zenélj itt nekem, te gazember Nagyabendegúzi Kisabendegúzi Legkisebbabendegúzi Annálkisebbabendegúzi Bendegúz fon Hiénás, dalold, hogy mit akarsz, mert elfogyott a türelmem.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Az más. Dalolom. *(Cimbalomkísérettel.)*

Kell nekem a zsebkendő,

ebkendőnyi zsebbendő,

zsebbendőnyi eblengő,

seblengőnyi zabcsengő.

LASSÚ ANTOÁN: Ühüm. Pekingtől Kínáig nem tudták még ezt a problémát megoldani. De mondd csak, drága fiam, mire kellene neked az a zsebkendő. Kapsz tőlem

annyi más földet, hogy belerokkansz, mire bejárom valamennyit. Nem beszélve arról, hogy megkapod a Szent Gelázst, a folyó fölött.

HIÉNÁS BENEDEGÚZ:

*De nekem csak az kell,
mert hogy csak azon kel
ki
a
Frandenburgi
Fagott
Füge.*

LASSÚ ANTOÁN: Ez már igaz.

KIHÚZÓS DÁNIEL: De mi az a Brandenburgi Fagott Müge? Van ennek egyáltalán jelentése? D.J. McBecapy, ha kérdezhetsz, mi a túró ez a füge? Egyáltalán...

D.J. McBECAPY: Egyáltalán mindennek van jelentése. Először is nem Brandenburgi Fagott Müge, hanem Frandenburgi Fagott Füge. A Frandenburgi Fagott Füge olyan, mint minden más. Ongori termény. Legyünk reája büszkék. Aki eszik belőle, olyan igazi ongorivá válik, mint némely zongori.

KIHÚZÓS DÁNIEL: Ühüm. De ha körül lehetne írni talán, a hallgatók kedvéért...

LASSÚ ANTOÁN: Igazat kell adnom annak a bemondónak, aki lemondta a bemondtát. Aki a Frandenburgi Fagott Fügét nem ismeri, annak létét — de akár meg nem létét — megkérdőjelezi, az nem derék ongori-magyar-faszari, annak nincs közöttünk helye, idegen hatalmak hasálnak annak a... az ember már belezavarodik szónoki szöszöveibe, na — mindegy, fiaim, ezt a Kihúzó Dánielt ne lássam meg holnap a Rádió közelében, kebelében, belében.

BOROS KUND: A zsebkendő nemzetbiztonsági területet képez, következőképpen nem adható oda magánszemélyeknek. Egyetlen hely a világon, amelyen megterem a Frandenburgi Fagott Füge. Slussz.

HIÉNÁS BENEDEGÚZ: Tudtam, te szarágó, hogy beleköpsz a zsebkendőm közé-pibe.

BOROS KUND: Oda, pont a közepibe. Ennekem a köz érdeke az érdekem és az érdekem. Te meg egy sumák vállalkozó vagy, Hiéna Benedegúz. Lesz gondom rád, hogy elsüllyesszelek, vállalkozásostól.

GRÓF BOLOND: Kapsz annyi földet, amennyit csak akarsz, elindulok az ösztársasági választásokon, megnyerem azokat, egy kövirózsát tűzök az orrlíkadba, kapod a zsebkendőt is ráadásnak, csak ne ezekkel tárgyalj, itt!

DÓZSA JÓZSA: A zsebkendő a talpasok jogos tulajdona. Kombájn ne érje, melléküzemág ne sározza szent felszínét.

LASSÚ ANTOÁN: Most mit kezdjek én itt veled? Vidd a francba a zsebkendőt, Hiénás, csak a bajt gerjeszted itten.

BOROS KUND: Oda az ongori igazság.

DÓZSA JÓZSA: Idegen kézre került a zsebkendő.

HIÉNÁS BENEDEGÚZ: Hát idegen vagyok én neked, te bitang?

DÓZSA JÓZSA: Tudok, amit tudok.

BOROS KUND: Aktáid szerint, melyeket előtűntettem, némely bergengóc vércseppek is kerengenek vánnyadék, puffadék, mocsoláda testedben.

LASSÚ ANTOÁN: Hinnya. Más a fekvés, baba.

HIÉNÁS BENEDEGÚZ: Ez csak rosszindulatú pletyka.

VÖRÖS CSEPEL: Ne ráncigáld a szoknyámat, veled nem. Azért én adok magamra. Nem véletlenül szédültem le a címerről.

BOROS KUND: A skinheadek nem vernek ok nélkül, naptévé, november tizenhét, neked betűvel, jól vésd az agyadba. Még szükség lehet erre az ökor igazságra.

FEDÁK SÁMUEL: Ezt azért nem gondoltam volna a Hiénásról. Hogy nem.

LIHEGŐ JÓNÁS: Mi nem?

FEDÁK SÁMUEL: Hát valami nem. Az ilyenek miatt kellett nekem leszédülnöm a címerről. Ez nem tiszta, ez a Hiénás.

HIÉNÁS BENEDEGÚZ: Íróikám, kedves D.J. McBecapy, tessék már végre valamit ide beleírni, ezek itt faji zavargásokat fognak körülöttem kirobbantani, és akkor oda a zsebkendő.

D.J. McBECAPY: Hja, barátom, a mai világban nem felelhetünk már a szereplőinkért sem. Gondoltad volna meg előbb.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Mit előbb? Tehetek én az anyámról és az apámról? Tehetek én arról, hogy maga csak úgy önként beleírt?

BOROS KUND: Ezt beismerő vallomásnak veszem. Te meg vedd úgy, Hiénás Bende-gúz, hogy el vagy büntetve. Akarnám mon-dani, tüntetve.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: De én hont akartam foglalni.

LASSÚ ANTOÁN: Még mit nem! Arra itt vagyunk mi, színtiszták és az egyeztető tárgyalás. Majd kapsz a pofádra hont foglalni, te számár.

VÖRÖS CSEPEL: Engem ne vonjanak bele a cseverészsbe. Mi készen állunk támogatni és megdönteni, csak tessenek már eldön-teni, hogy támogatunk vagy megdöntünk, vagy engem tetszenek itt isten tudja már hanyadszorra megdönteni. Vörös Csepel mindig tettere kész.

KOLOMBOSZ: Fölfedeztem Tápióbicskén egy lacikonyhát, ahol huszonháromharmin-cért adják a sültkolbászt.

BOROS KUND: Rendben. Majd előléptet-tek, ha ilyen rendszeren ellátod történelmi feladatodat.

GRÓF BOLOND: Akkor most mi lesz, vé-gül is?

LASSÚ ANTOÁN: Veled? Semmi. A földe-t államosítom és privatizálok, téged pe-dig kitöröltetek a történelemlétkönyvekből. Beíratom helyette a magam fényes nevét.

GRÓF BOLOND: Jaj.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: És velem mi lesz most, ha nem kapom meg a zsebkendőt?

LASSÚ ANTOÁN: Töröld ezentúl a seg-geembe az orrodát.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: De én nem arra a zsebkendőre...

LIHEGŐ JÓNÁS: Ne ellenkezzék a gazda, látom, hogy ezek mindenre képesek. Oda a zsebkendő.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Oké. Akkor tör-löm, Antoán, törölöm.

BOROS KUND: Jól van Lihegő, téged is előléptetlek, ha elcsitulnak itten a fejlemé-nyek.

D.J. McBECAPY: Ezt nem én írtam! Ezt it-ten ki írta? Elvadulnak itten a dolgok.

KIHÚZÓS DÁNIEL: Mosom kezeimet. Én csak húzok, húzok...

FEDÁK SÁMUEL: Reménykedhettek?

LASSÚ ANTOÁN: A francot, édes. A cí-merre már nem kerülhetsz vissza, mivel se fiú, se lány nem vagy, nem tudlak alkalmazni a közvetlen környezetemben, leg-jobb lesz, ha lekopsz, és nem kompromit-tálsz itten. Húzz el a vendéglátóiparba, tün-dérke. Ott majd gondunk lesz rád is.

FEDÁK SÁMUEL: Te szemét.

LASSÚ ANTOÁN: Följegyezni, huszonöt popós pirospacsi és a szemüldekemet vo-nom össze. Legfeljebb pipshow-ban pina-mutogató engedély neki. Hegyvesztett. Nincs neki kegy.

KOLOMBOSZ: És én, mehetek Ámerikát felfedezni, jó hegyosztó Ántoánom?

LASSÚ ANTOÁN: Eredj a fenébe. Majd aztán Boros Kund minden hajódat jól le-szüllyeszti. De vess magadra! Én Kínától Pekingig nem találkoztam ilyen marhával, mint te, Kolombosz, de csak menj, eredj Isten hírével, fiam.

DÓZSA JÓZSA: Én azért csak-csak remélhe-tek, nem?

LASSÚ ANTOÁN: Te összeadtad magad ezzel a címerről leszökött kétnemű perszónával, a Fedák Sámuellel. Végeztem veled. Rosszabb vagy, mint amazok. Tudod, kikre gondolok.

KIHÚZÓS DÁNIEL: Kikre gondol, D.J. McBecapy?

D.J. McBECAPY: Kikre, kirke, kirke-kikre, na, milyen jó szójáték, nem? na hát azokra, nyilván azokra, akik ebben a hangjátékban nem szerepelnek.

KIHÚZÓS DÁNIEL: És kik nem szerepel-nek ebben a hangjátékban?

D.J. McBECAPY: Hát a nem törzsökös on-gorik.

KIHÚZÓS DÁNIEL: Ühüm. De nem én húztam ki őket! Mosom ceruzámat.

D.J. McBECAPY: Ez most nem érdekes. Ké-sőbb meg nem fogod tudni bizonyítani. Mindegy. Rád lesz kenve. Szorri.

VÖRÖS CSEPEL: Maradtam én. Szegény, magányos Vörös Csepel.

LASSÚ ANTOÁN: Problema egy szál se. Te maradsz ott, ahol voltál. Festegesd magadat, feküdj ennek, feküdj annak. Minden derék ongori kannak.

LIHEGŐ JÓNÁS: Vivát!

LASSÚ ANTOÁN: De hol van a piroszpozgás makói fiatalasszony, Mann Tamás?

KÓRUSBAN: Az ám, hol van Mann Tamás?

(Cimbalom.)

MANN TAMÁS: Az élet határtalan érzékenysége és beszennyezhetősége. Bárhol követ el bárki valamit, ami megzavarhatja, azonnal az egész elsötétedik. Ezer kilométerre és ezer évre megérezhető. A létben minden szenny feloldódik, az élet a szennyet nem tudja feloldani. A homály és a

súly itt marad, itt marad, amibe az ember beleütközik, ami az emberre nehezedik, ami látását elhomályosítja. Nincs sebezhetőség, mint ez az illanó és megfoghatatlan és könnyű valami, ami az élet, és nem a drasztikus inzultus az, amit oly nehezen visel el, hanem az elaljasodás huzamos tortúrája. A lét leginkább az élő vízhez hasonlít, legalábbis annyiban, hogy semmiféle szennyet nem fogad be, és a lehető legrövidebb idő alatt minden fertőző anyagot felold és feldolgoz és semlegesít. A létben minden tiszta és valódi és igaz, és a lét mindazt, ami foltot ejthetne rajta, felszívja, mint a párát a levegő, és maga folttalan marad.

LASSÚ ANTOÁN: Mondottam némben: züllj és bírva íráj!

PKL 1987.